

F. GYÖRFFY ANNA rajza

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1987. AUGUSZTUS

Kormorán a neve a képeken látható madárnak, de nálunk kárókatonának is hívják. Nagy testű állat — akár egy lúd. A tolla leginkább fekete. Fontos ismertető jegye, hogy lábujjait úszólebeny köti össze, amivel kitűnően tud úszni. Erre szüksége is van, mert halevő madár lévén, a vízből szerzi be a táplálékát. Ügyesen a víz alá bukva ejti el zsákmányát karcsú, horgas csőrével. Nálunk a Kisbalaton partján található belőlük a legtöbb.

Kormoránpár

BÉCSY LÁSZLÓ fotói

Ilyenek a kormorántojások

A kikelt fiókák egy ideig a fészekben maradnak

Ők már ovisok

Ezek pedig már elérték az iskolás kort

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.

XXXI. ÉVF. 8. SZ.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
87.0418 Nyomta a Kossuth Nyomda, Budapesten, 1987. július. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

*

Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Józsa Teréz olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

GIANNI RODÁRI

A mesterségek színei

Én jól tudom, a mesterségek színe sok.
Fehérek a pékségek, inasok.
Korán kelnek, madaraknál korábban,
fehérednek a nullásliszt porában;
feketék a kéményseprők egész nap;
kelmefestők szivárványszínt hordanak;
gyárban a sok esztergályos, lakatos
kék zubbonya, kék nadrágja olajos,
tenyerük meg korom, rozsda lepi be.
De aki csak sétafikál, a henye,
kisujját se piszkítja be, úgy lehet,
mestersége mégis a legszennyesebb.

Hol a derűs darus ül

Ez a vers a magasba repül,
oda, hol a derűs darus ül:
a föld alatt örök az éj homálya;
a bányász ott a szén-ereket vájja;
a kéményseprők a kürtők lovagja;
a szerelő villanyoszlopra hág, ha
jó magaslati levegő a vágya;
a háztető a cserepező gondja;
az ember onnan csöpp, akár a hangya.
De ahol csak az ég kerekül,
egyedül a derűs darus ül,
a toronydaruban odafenn
ugye, nem szédül ő sohasem.

Fordította: KARSAI LUCIA

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Kobold Artúr és Teliszáj

Kobold Artúr, a Makkonya erdei kunyeramanó sárga kobakfedőjét kobakjába nyomta és elindult a világba, hogy segítsen, akin csak lehet. Bejárt már három erdőt, három mezőt meg vagy három rétet, amikor a világoskék makkfa alatt meglátott egy kis nyulat.

— Mit csinálsz itt, te nyuszi? — szólította meg.

A nyúl rágott valamit. Ránézett Artúrra és csámcsogva mondta:

— Teli szájjal nem beszélek.

Artúr türelmesen várt egy darabig, de azután elunta a várakozást és megkérdezte:

— Mit eszel?

— Semmit — csámcsogta a nyúl —, csak úgy csinálok, mintha ennék, de nem eszem semmit.

Artúr elcsodálkozott.

— Ha nem eszel semmit, akkor miért csámcsogsz?

— Mert unatkozom — csámcsogta a nyúl. — Én vagyok Teliszáj és mindig úgy csinálok, mintha ennék... mert mindig unatkozom.

Artúr még sosem találkozott olyan valakivel, aki csak azért evett volna, mert unatkozik... ha pedig valaki mindig unatkozik és mindig

eszik, akkor annak akkora pocakja lesz, mint egy dinnye, vagy két... sőt három kövér dinnye.

— Nem félsz, hogy kövér leszel? — kérdezte.

— Úgy érted, hogy egy picit dagi leszek? Én leszek a digi-dagi nyúl? — állt le a csámcsogással.

— Úgy értem, pontosan úgy.

A nyúl eltünődött. Még a fülein is látszott, hogy nagyon de nagyon gondolkodik valamin, majd megszólalt:

— De félek. Nem akarok digi-dagi nyúl lenni.

— Na, ennek örülök — mosolygott boldogan Kobold Artúr és már-már tovább indult nagy vidáman, amikor elé ugrott a nyúl.

— Csakhogy unatkozni sem akarok ám! — mondta.

— Ó, igen! — kapott kobakjához Artúr. — Hiszen te unatkozol... — motyogta, ám ekkor egy hatalmas ötlete támadt: — Kertészkedj. Szerintem te leszel a világ legigazibb kertésze! — állapította meg, azzal hazaballagott, megmutatta a nyúlnak a veteményeskertet, ahol nyugodtan kertészkedhet. A nyúl neki is látott. Előbb megszabadította a káposztáktól a sárgarépákat, azután a sárgarépáktól a nemlétező káposztákat, azután bekertészkedte a salátát, a karalábét, meg a földre potyogott almát, meg a sóskát, meg a... mindent.

Így történt, hogy amíg Kobold Artúr erdőkön, mezőkön, réteken túl vándorolt, hogy segítsen, akin lehet, a kis nyúl éjjel-nappal boldogan kertészkedett, míg akkora nem lett a pocakja, mint egy... vagy két... sőt három kövér dinnye.

SÓTI KLÁRA *rajza*

VALLATÓ GÉZA

Szarvasbogár szérűjében

Szarvasbogár
szérűjében
pereg a szem
délidőben
Hull a szalma
aranyszalma
fűre fára
margaréták
kalapjára
Napsugárból
aranybúza
tölgyfalevél
ládikába

TÓTH ÉVA

Villámot láttam

Villámot láttam, fényes volt,
hallottam hangját, éles volt,
de heve semmit sem ártott,
fehér felhők közt világlott.

Villámot láttam, nem féltem,
hisz nap ragyogott az égen,
és felhők reszkettek távol
a megcserdülő villámtól.

Vetélkedő

— Gyökér vagyok.
— Gyümölcs vagyok.
— Kettőnk közül
ki a nagyobb?
— Gyökér nélkül
fa nem élhet,
gyümölcsöt is
gyökér éltet.

OSVÁT ERZSÉBET

Klárika és a cica

Cili cica kelti Klárit.
Klári álmos, nagyot ásít.
Addig nyávog a cica,
míg fel nem kel Klárika

Cili cica már megmosdott.
Nem okoz ez neki gondot.
Klárika is fürdik már.
Túltesz biz ő a cicán!

A cica már reggelizett.
Mind megitta a friss tejet.
A tányérja hogy ragyog!
Még egy kortyot sem hagyott.

Klárika is megéhezett,
kávéjából hörpint egyet.
Harap hozzá a kalácsból.
Nem marad el a cicától!

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA

Erdő, erdő, nyári erdő — de jó egy nyári erdőben sétálni! Nézni a lombokon átsütő sugarak táncát, a fényfoltok ugrálását, hallgatni a madarak füttyeit és a levelek suttogását... Menni, menni, nem gondolni semmire... Semmire? De hiszen ez lehetetlen! Az embernek mindig jár valami a fejében, ha akarja, ha nem. És előfordulhat az is, hogy miközben ráérősen lépked és gondolkodik, egyszer csak — hopp! Találkozik valakivel. Egy mesehőssel, mondjuk. Mert az erdőt nagyon kedvelik a királyok, rablók, tündérek, griffek, manók, óriások. Mi történt egyszer is, egy keddi vagy pénteki napon, kora délután... No, nem velem, az igaz, hanem Széltolóval, de ez voltaképpen mindegy is, hiszen a fő az, hogy megtörtént. De talán jobb is lesz, ha átadom a szót Széltolónak, mondja el ő maga... Nem szeretnék helyette mesélni!

— Igazi erdei történet következik, jól kerekítse a fülét mindenki... Egy Vándorlegényről szól a mesém, akivel úgy akadtam össze, hogy magam is megrebbentem kicsit. Meglehetősen toprongyos volt, amolyan ágrólszakadt szerzet, akit hamar megsajnál az ember, de az is lehet, hogy tart tőle... Az én legényem szinte a nyakamba esett és szenvedélyesen kérte segítségemet. Ment az erdőben, mondta, egyszercsak egy tópartra ért... Ott van előtte a *tó* — *ni*csak, egy tündér bukfencezik amott, félig a vízben, félig a levegőben... Tündér — vagy boszorkány... Nagyon szép az illető, de hipp-hopp, már el is tűnt... Talán ott se volt, szóltam, csak látomás volt talán... Nem, erősködött a vándorlegény, volt, igenis volt, és van, van, ő nem látomás, hanem *vanás*, segítsek megtalálni és eldönteni, hogy tündér vagy boszorkány.

— Ha nem látomás, hanem „vanás", mondtam kicsit csúfolódva a Vándorlegénynek, akkor egyszerű a megoldás. Én fölteszek a fejemre egy medveálarcot, aztán félelmesen bőgök és brummogok, hogy „szétmorzsollak, fickó!" — te meg segítségért kiabálsz, mondtam a Vándorlegénynek. Ha ügyesen utánozzuk a medvét és a bajba jutott vándort, akkor az a *tavi illető* megjelenik és egy-kettőre eldől az is, hogy tündér vagy boszorkány. Mert ha rászól a medvére, hogy „ej, te bundás, körmös jószág, medve koma, halld, mit mondok: engedd menten szabadon e szegény párát". — ha így szól, akkor tündér, s nemcsak szépszemű, de jószívű is, akkor beleszerethetsz bátran, barátom... A Vándorlegény nagyon megörült a cseles megoldásnak, és amit elmondtam, azt meg is cselekedtük, a tópartján előadtuk a medve és a szegény Vándorlegény jelenetét.

— Pompásan sikerült a színjáték... Ez a Vándorlegény olyan élethűen kiáltozott, hogy a madarak is elhallgattak ijedtükben. A tündér meg kipattant a tóparti bodzák és jázminok, mogyorók, rekettyék közül és azt kiáltotta fennen: „Medve koma, engedd menten szabadon e szegény párát!" Én persze elengedtem, ők meg nyomban összebarátkoztak... Illetve, ez sem ment olyan egyszerűen azért... A tavi tündér ugyanis azt mondta, hogy ő boszorkány... Az én Vándorlegényem erre bele akarta vágni a vízbe, de aztán én megmagyaráztam a kelekótya fejének, hogy nem az számít, hogy valaki tündér vagy boszorkány... Az számít, hogy jó vagy rossz. Ismerek én gonosz tündéreket, és vannak jó boszorkányok is, igenis vannak, tessék, itt van ő, a *tavi illető*, és ez nem látomás, hanem „vanás"... Megértette persze — s dalolni kezdtek a madarak.

STUIBER ZSUZSA rajzai

RÓNAY GYÖRGY

Szamarak

Két kis szamár vont egy nehéz kocsit.
Nagy volt a kocsi, kicsik a csacsik,
megálltak hát minduntalan,
és nyugtalan
cimpával maguk elé szimatoltak.
Megálltam én is, néztem őket,
amint a nyakukat kinyújtva bőgnek,
s néztem
a napot, mely az égen majd elolvadt
hevében,
meg a kocsist, ki egy bottal keményen
ütlegelte az elakadt
kocsi előtt a két kis szamarat.
Aztán a kocsit is szemügyre vettem.
Stráfkocsi volt, és rajta annyi málha,
hogy az ember alig vehette számba:
kétoldalt két-két szódavizes láda,
s a ládák közt egész hegyekben
mindenféle zöldség: saláta,
karalábé, borsó, káposzta, répa,
kel, hagyma, zöldbab, spárga, rengeteg
jánosretek,
valamint néhány csokor margaréta
egy kosár sóska felett, egy halom
görögdinnye, no meg azon —
fölül a kocsis a bakon.

Nyilvánvaló, a hegyre igyekeztek:
várta az árút a zöldséges üzlet.
Hanem ugy látszik, a csacsik megunták
a munkát,
bánatukkal telebőgték az utcát,
de nem mozdultak, tűrték a botot.
Az áru aszalódott a napon,
a kocsis pedig a bakon
káromkodott.

Álltam, néztem, s azt gondoltam: „Te, ember,
neked kéne csak ekkora teherrel
cipekedned, s így: hegynek fölfelé —
egy-kettőre meggebednél belé!
De bezzeg ezt a két csacsit vered,
mintha nem volna helyén az eszed,
ahelyett,
hogy leszállnál a bakról, s egy kicsit
segítenél nekik.

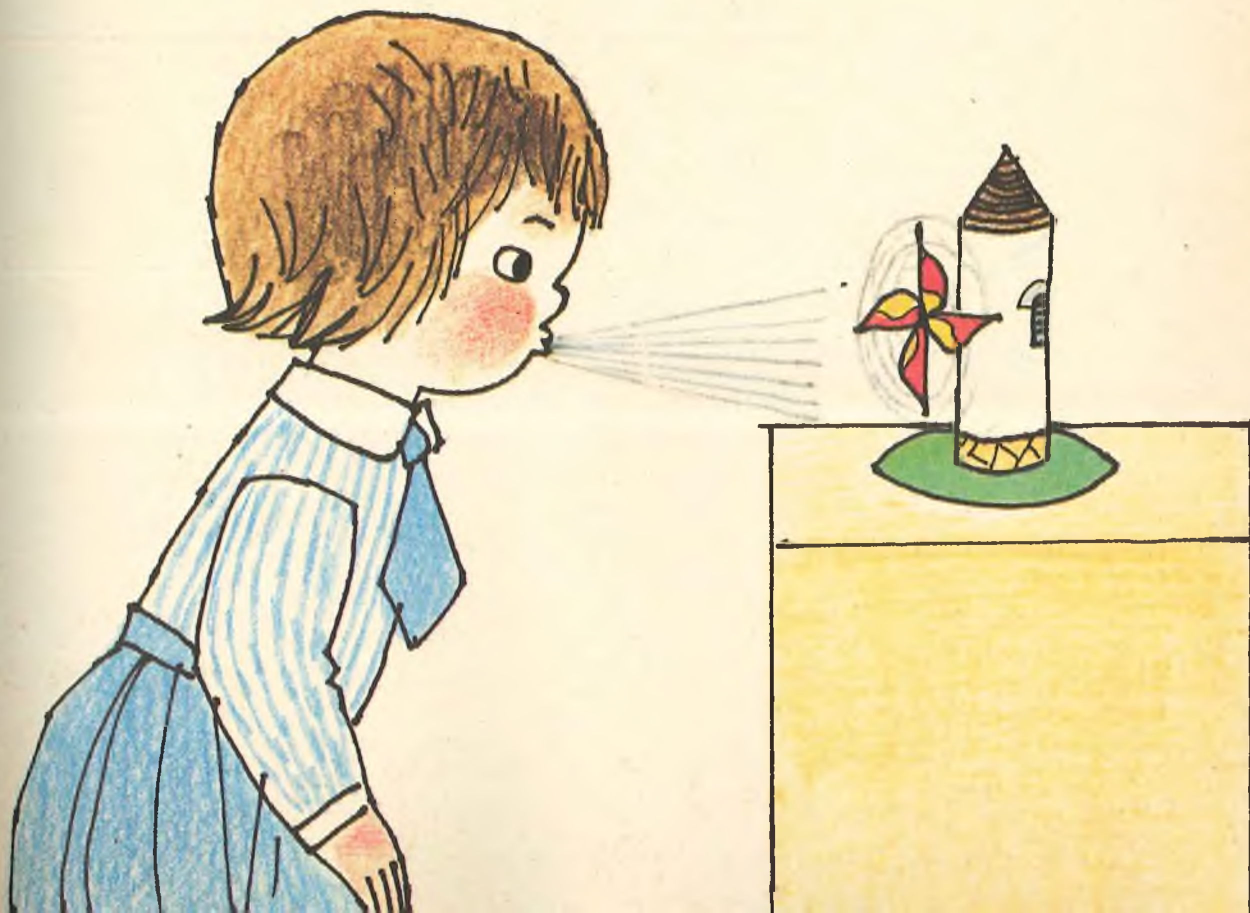

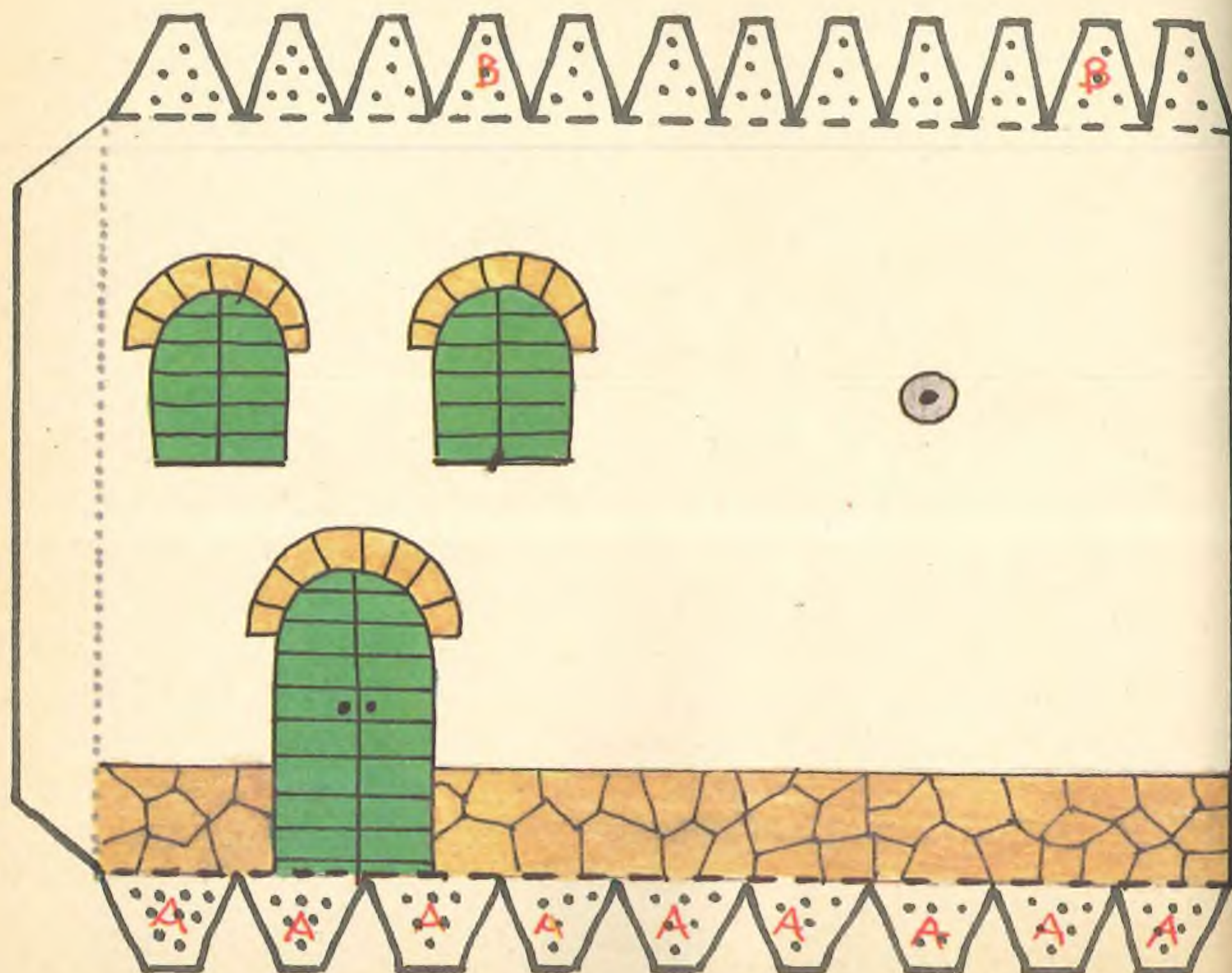
Könnyű onnan felülről dirigálni
s forgatni a botot! — azt tudja bárki.
De ha nehéz a teher, odaállni
és segíteni, ha kell, tolni vállal,
nekilátni két kézzel, sose szájjal,
megbirkózni akár a fél világgal,
vállalni a más terhét is, ha fáradt,
hogy könnyebb legyen, ha csak két szamárnak:
nem mondom, ez már valami.
S hidd meg, jó ember: az, aki
kész tiszta szívvel segíteni másnak,
az segít legjobban önmagának.

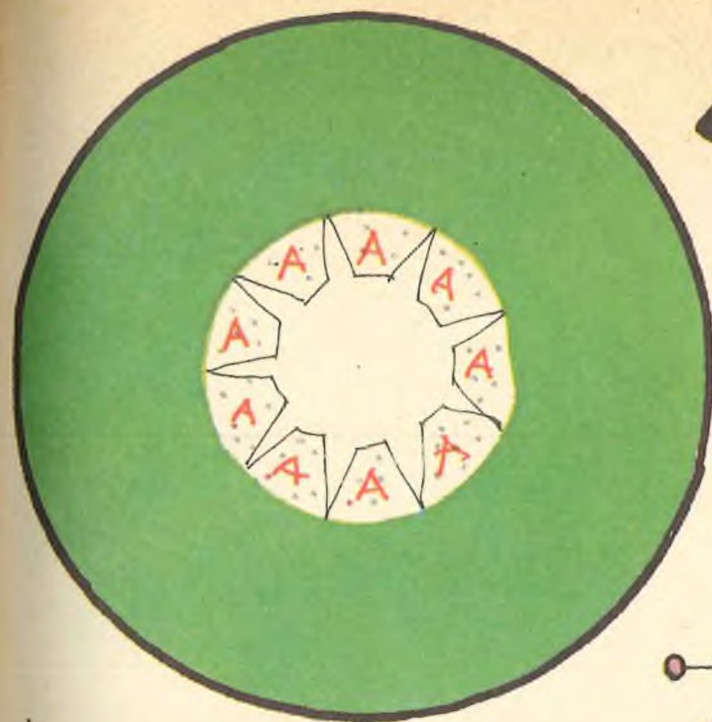
Mert voltaképp nem is a két csacsi
a szerencsétlen: te magad
szánalmasabb vagy, mint a szamarad,
és hármotok közt a legszamarabb
kétségkívül szintén te vagy.
Mert ha a sok dühöngés, botozás,
káromkodás
helyett leszállsz, és megsimogatod
a két konok, nagyfülü kobakot,
s egy kis zöldséggel fölcsalogatod
a csacsikat ezen a kaptatón, már
réges-régen odafent volnál,
a dinnyéd nem poshadna meg,
nem fásulna meg a retek,
nem menne tönkre árud a napon.
Így, mivel ostobább maradtál
ember létedre szamaradnál,
füstbe ment a mai haszon,
s meg is érdemled, mondhatom."

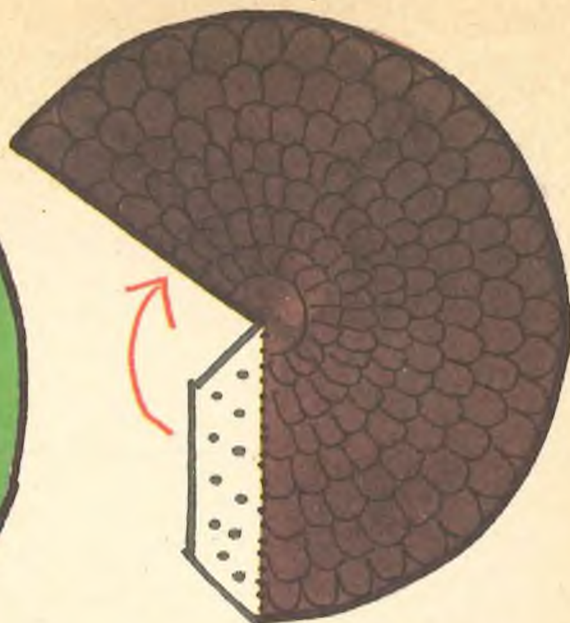
EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

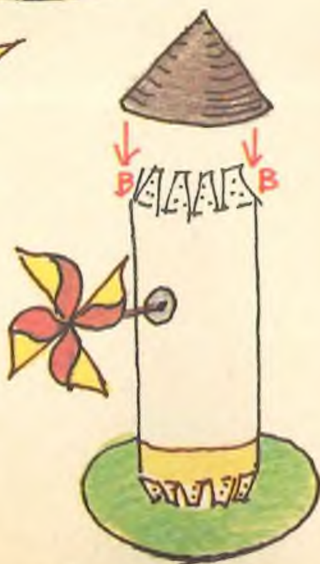

B
B
A
A
A
A
A
A
A
A
A

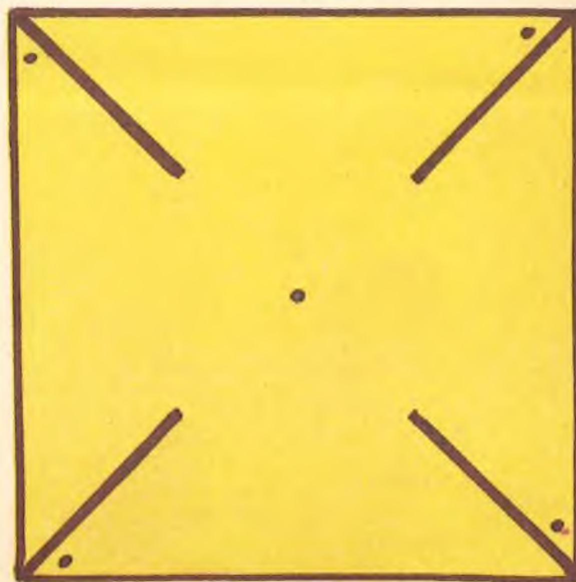

A
A
A
A
A
A
A
A
A
A

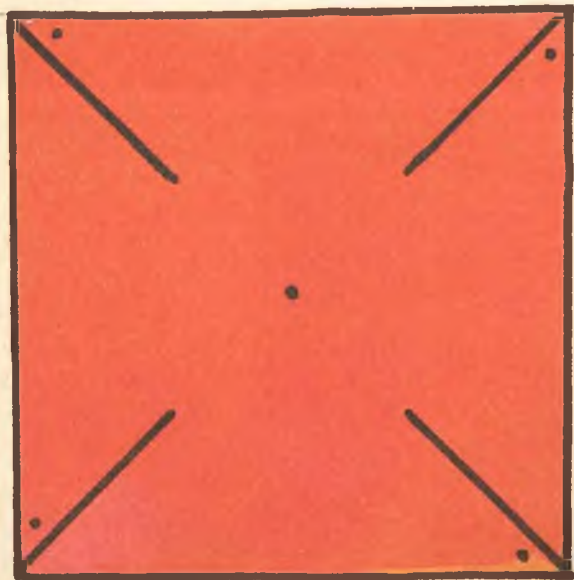

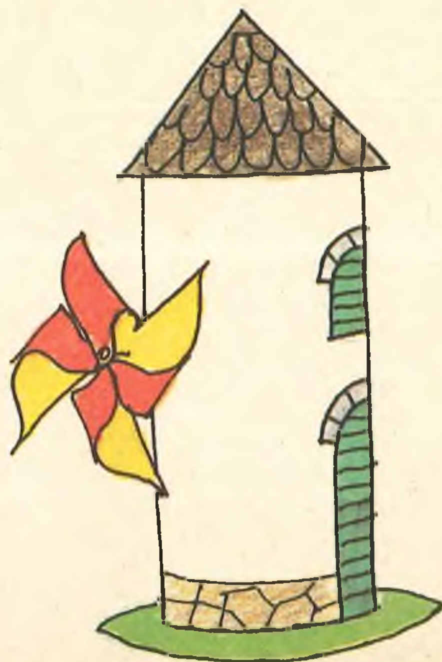

B
B

A MALOM ELKÉSZÍTÉSÉNEK MENETE

Vágd körül az épület rajzát, hajtsd hengerré! Ragaszd rá egy babahintőporos dobozra vagy toalettpapír hengerre! Így tartósabb lesz!
A forgót a négyzet alakú (sárga-piros) formából készítheted. Vágd körül, majd a négy sarkát is vágd be a vastag vonalon! A ponttal jelölt csücsköket hajtsd középre, tűzz át rajtuk egy gombostűt! Ezután szúrd a tűt a henger körrel jelölt pontjába! Belülről egy radír vagy dugó segítségével rögzítsd, hogy ne essen le! Ragaszd rá a tetőt, majd a laprészt! Te legyél a szél! Fújj rá a kerékre: működni kezd a szélmalom!

BEDE ANNA

Harkály

Árnyékban ül a harkály.
Faoduban farigcsál.
Fúr, fúr, fabrikál,
öreg estig meg nem áll.

Minden madár énekelhet,
ő azonban nem pihenhet,
néki ez a mestersége,
bogarat fog estebédre.

MADÁR ESZTER rajza

Ne törd a fejed, hogy mit jelent a cím!

KOLTAI ÉVA:

PÖTMA és PÖTKA

(A végére kiderül..)

Nézd, milyen szép virágokat nevelt Mariska a kiskertjében!

Mégis, mintha szomorkodna valamiért!

A nagymamája nagyon messze lakik. Amikor látogatóba mennek, nem vihet -ot, elhervad míg odaérnek. Ha -ban küldi, szintén. Lepréselve: nem az igazi. Mostanában Nagyi sem jöhet hozzájuk. Pedig, de jó lenne egy szép, friss csokorral meglepni őt!

Anyuka javasolt valamit:
„Vigyél virágot Balog néninek! Biztos örülne egy csokornak, hiszen ő sem kaphat az unokájától, mert messze lakik innen."

Balog néni valóban boldog volt...

és másnap...

Ez egy valódi „nagymama kuglóf", Balog néni sütötte

A PÓTNAGYMAMA és PÓTUNOKA olyan sokszor hangzott el ezután, hogy lerövidült és PÓTMA és PÓTKA lett belőlük.

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMIÉK BARACKO

SOMORJAI ÉVA rajzai

— Menjünk el a barackosba
— szól Bori a két fivérnek.
— Kedvencünk az őszibarack.
Leszedhetjük, ha megérett.

Fordul-perdül, kiskosarat
vesz karjára s indul a lány.
Berci, Marci üres manccsal
bandukol a lába nyomán.

— Ez már puha. — Az is érett.
—Amannak több fény nem is kell.
Percek alatt megtelik a
kiskosárka friss gyümölccsel.

— Hová rakjam, amit szedtem?
— dörmög Marci. — Ej, Borika!
Miért nem hoztál több kosarat?
Nagy mulasztás. Öreg hiba.

— Miért nem hoztatok ti, fiúk?
— nyelvel Bori. Szó szót követ.
Végül is a fűbe teszik
a leszedett gyümölcsöket.

SZEDNEK

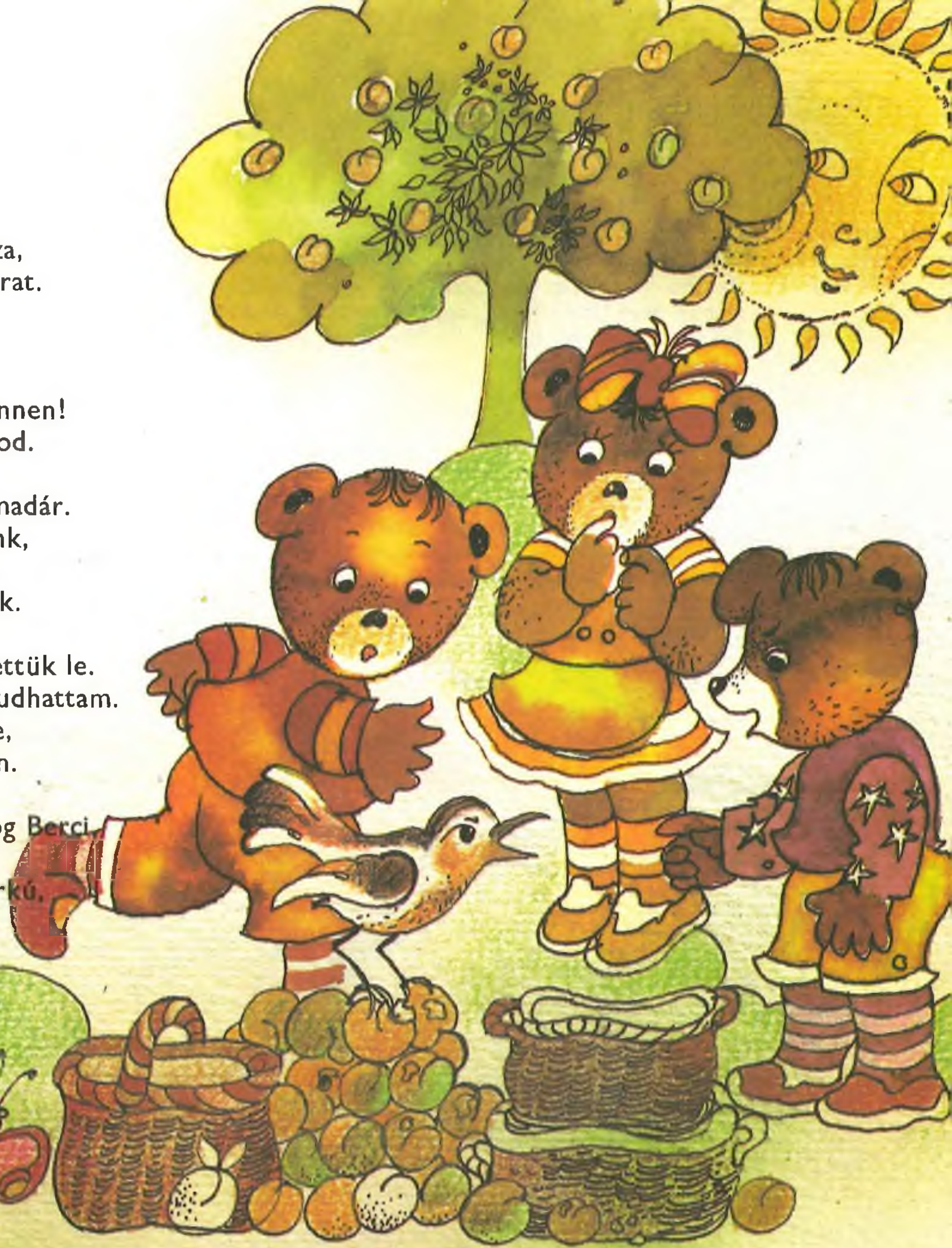
Ebédre hív Anyó hangja.
Hazafut az éhes csapat.
Csak délután mennek vissza,
s visznek három nagy kosarat.

Ott lelik a rozsdafarkút.
Csipegeti a barackot.
— Hé, te madár! Hess el innen!
Nem szabad itt lakmároznod.

— Emlékeztek? — szól a madár.
— Valamikor megegyeztünk,
hogy ami a földre pottyan,
mi, szárnyasok, megehetjük.

— Nem pottyant ez. Mi tettük le.
— Csakhogy én azt nem tudhattam.
Nem ütném a csőröm bele,
ha fán van vagy kosarakban.

— Bizony igaz — brummog Berci.
— Ez a mulasztásunk ára.
Vendégünk vagy, rozsdafarkú,
őszibarack-uzsonnára.

Sárkánygyerek fodrászhoz megy

Sehogyse ment a dolog. Akárhogy beszéltek a fejével, egyikkel a másik után, kérték őket, fenyegették. Nem és nem. Fodrászhoz már pedig nem megy. Amikor már nem láttak ki a fejek a szemébe lógó sörények alól, akkor Anyja nyakába terített egy nagy törülközőt, elővették az ollót, és megnyírták. Ezt se nagyon szerette — képzeljétek el, milyen sokáig tartott, míg mind a hét fején végighaladt az olló —, de legalább tűrte.

Olyan eset is előfordult, hogy a fodrász székéből szökött ki.

— Inkább elmegyek a fogorvoshoz! — üvöltötte. S el kell ismerni, a fogorvosi széket sokkal jobban tűrte.

Mit volt mit tenni, elfogadták ezt a különös szokását — ahogy Apja mondta mérgesebben: rigolyáját —, s inkább végigcsinálták hónapról-hónapra a családi hajnyírást odahaza a fürdőszoba közepén. Hiába volt Anyjának ügyes keze, a frizura sose lett tökéletes, egyszer rövidebb lett a haja, egyszer hosszabb, egyszer „lépcsős". Nem lehetett mást tenni. A fodrászról hallani sem akart!

Eltelt csaknem egy egész esztendő. Az óvodából hazajövet kiváncsian leselkedtek be a Fodrászműhely ablakán a Sárkányfejek. Valahogy most már nem tűnt olyan félelmetesnek.

Egyszer megkérdezte Anyja:

F. GYŐRFFY ANNA rajza

— Ne menjünk el, Kisfiam mégiscsak a fodrászhoz?

— Nem bánom — mondta erre a Sárkánygyerek. Zokszó nélkül megnyitotta az ajtót. Köszöntek illedelmesen. A fodrászmester elővette a nagy piros párnát, azt is az ülésre helyezte. Sárkánygyerek felült az építményre. Először jött a mosás. Hallotta, amint csurog-zubog a habos víz a nyakához illesztett műanyag tálkában. Aztán jóillatú törölközőbe bugyolálta, még az arcáról is felitatta a vizet. Majd kezdetét vette az olló csittegése-csattogása. Ilyen boszorkányos gyorsasággal Anyja nem kezelte az ollót. Egy pillanat alatt kész volt az egyik fej, aztán a második, a harmadik — ezek már tükörből nézhették, míg a többi sorra kerül. Aztán egy kis szivaccsal megnedvesítették a halántékát és a tarkóját.

— Most ne mozogj, öcskös — mondta a jókedélyű Fodrászmester — s fényes borotvával az apró pihéktől is megszabadította az egykor kócos fejeket. A végén meg egy puha kefe birizgálta a nyakát.

— Készen is vagyunk.

— Ennyi volt az egész?

Valóban már csak a fizetés volt hátra. Öltöztek, s mehettek újabb kalandok után, újságot venni az Újságoshoz, üveget vinni a Visszaváltóba, harisnyát a Szemfelszedőhöz.

Sok dolguk volt még.

Augusztusban, amikor az új kenyeret ünnepeljük, sokat beszélünk arról, hogy mi minden történik, míg a búzából illatos, friss cipó születik. Te tudod?

Rakd időrendi sorrendbe a képeket! Melyik lesz a sorban a negyedik? Rajzold le ezt a tárgyat Dörmögőnek!

Mondd gyorsan!

Kilenc öles köleskazal.

*

Se széna, se szalma, se zab.

Rácsendítők:

Augusztus —
dinnyére van a gusztus.

*

Búzaszem —
szól a hörcsög; megeszem.

*

Szélmalom —
liszt van abban, nagy halom.

*

Friss kenyér —
a buktafal égig ér!

Ha nem sikerült megoldani a feladatot, vagy ha nem ment könnyen, nézd meg a túloldali rajzokat, olvasd el Csanádi Imre versét!

CSANÁDI IMRE

Cipómagyarázó

Szőkül a búza,
feje földre húzza.
Le, le, learatjuk,
kévébe kapjuk,
kepe-sorba rakjuk,
szekéren behordjuk,
asztagba tornyoljuk.
Cséplőgép
kivereti,
gőzmalom
megőrleti.
Porzik a liszt, mint a hó, —
abból sül a friss cipó.
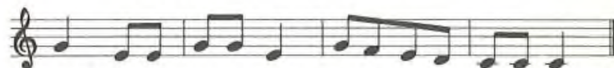

MADAR ESZTER rajzai

Szitáló szolgáló *(körjáték)*

Középen áll szitájával (jó a homokszita is) a szolgáló, énekelve körbejárják a többiek. Amikor ahhoz a sorhoz érnek, hogy *Van-e liszted eladó,* a szolgáló egyedül énekli:

A mi vidékünkön a gyerekek így felelnek:

Szita, szita, paszita,
Ebből sül a kukuca!

Erre a szolgáló valakinek a kezébe adja a szitát, az áll a kör közepébe, és kezdődhet újra a játék.

Kipróbálhatjátok azt a változatot is, hogy — ha van a közelben homokozó — a szolgáló, miután átadta másnak a szitát, a homokformák valamelyikével „kukucát", süteményt süt.

Összeállította: RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

Kedves gyerekek!

A minap Anyó megdicsérte Borikát, mert okosan, ügyesen megszámolta, hány csibéje van a kendermagos tyúkocskánknak. Berci viszont morogni kezdett mondván, hogy Borika buta, még azt sem tudja, hány lába van a póknak. Bori valóban nem tudta. Megbántódott, nem volt kedve játszani. Mellém ült, együtt néztük át a gyerekektől érkezett leveleket. Bori csodálkozva nézte, milyen sok óvodás fejtette meg a rejtvényeket. Meg is kérdezte:

— Mondd, Apó! Hogy lehet, hogy az óvodások meg tudják oldani ezeket a feladatokat? Hiszen még olvasni sem tudnak...

— Egy kis segítséggel, Borikám. Ismerkednek már az írás, olvasás tudományával is. Többen le tudják írni a nevüket:

TIBI
TÖRÖK ÁGNES
KATI
PETI

Természetesen előfordul, hogy hibáznak, fordítva írnak egy-egy betűt. De amelyik gyerek sokat kérdez a nagyoktól, az mindent hamar megtanul.

— De ha sokat kérdez valaki, azt hiszik, hogy buta.

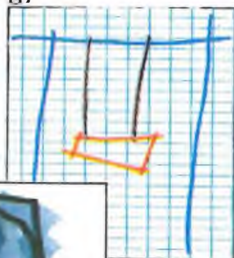
— Nem így van. Aki keveset élt még, nem tanulhatott eleget. De ez nem butaság. Bernadett nem kérdezte meg senkitől, hogyan kell megcímezni egy borítékot.

Látod? Ezen a borítékon nincs cím. Sem a miénk, sem a feladóé. Bennünket megtalált a postás bácsi, mert több levelet is hozott, amelyekre jól volt ráírva a címünk. De én bizony nem tudom, melyik városban, vagy faluban lakik Bernadett, így nem tudom megköszönni neki ezt a kedves rajzot:

A következő gyerekeknek meg tudtam köszönni a rajzokat, mert megírták a címüket. Persze nem egyedül írták a borítékot. Segítséget kérni, kérdezni nem szégyen!

DALLOS BALÁZS, *bölcsödés*

FÁBIÁN BARBARA, *4 éves*

FOKI PÁL, *3 éves*

Megfigyeltem, hogy leggyorsabban azok ügyesednek, akiknek nagyobb testvérük van. Mátyás írta:

„A testvérem, Adrienn, többet tud, mint én. Igaz, ő nagyobb nálam, de utol szeretném érni!"

Borka leugrott a székről, és futásnak eredt. Futott egyenesen Bercihez:

— Berci! Mondd, hány lába van a póknak?

— Nyolc.

Borika megjegyezte, és büszkén kihúzta magát. Elhatározta, hogy mindent meg fog kérdezni, amit nem tud. Berci nem nevezheti többet butának.

Hasonló okosodást kívánok nektek is!

Szeretettel: **Dörmögő**

MADÁR ESZTER *rajzai*

Júniusi számunk *Igaz? Nem igaz?* című rejtvényének helyes megfejtése: hat békalencsét kellett rajzolni a kerek tóba. A *Békaöltöztető* című feladat jó eredménye: az utolsó béka piros bugyogóban van, kék a partedlije, és nevet.

Jutalmat kaptak:

Aleva Tamás, Szuhakálló
Bazon Éva, Hévízgyörk
Bazon Zsuzsa, Hévízgyörk
Dombos Eszter, Ceglédbercel
Fenyvesi Orsolya, Baja
Gál Béla, Cegléd
Gál Viktor, Cegléd
Kókai Gréta, Nagyszénás
Kolozsi Norbert, Miskolc
Kovács Attila, Debrecen
Kovács Krisztina, Budapest
Kubinyi Iván, Budapest
Lengyel Andrea, Győr
Licskó Adrienn, Szécsény
Nagy Zsombor, Gyöngyös
Nagy Hunor, Gyöngyös
Palkó Gábor, Nagykáta
Popovics Orsolya, Budapest
Sugár Andrea, Budapest
Szabó Márk, Eger
Szabó Renáta, Tárnok
Szalay Krisztina, Pacsa
Szalmási Juditka, Eger
Szappanos Béla, Kunszentmiklós
Szászkő Dóra, Budapest
Sziklai Péter, Budapest
Vancza Alexandra, Szuhakálló
Vinoczai Zoltán, Sárosd
Zöldy Balázs, Budapest
Zsóri Viktória, Szeged

VIRÁGOT SZEDÜNK
FARKAS TÜNDE, Lébénymiklós

AUGUSZTUS

Most örülj... - mert egy pár nap
s vége lesz a szép nyárnak.
Elhűvösödnek az esték.
Kánikula?!... - már csak emlék.

(TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY)

ÁRA: 7,50 FT